

ALDOTT MŰTALÁRS

BARANYI FERENC:

A GULYAKÚT

*Az ágas áll, mint felfelé törekvő
de kettészelt remény, s mint mostoha
életekben a rossz emlék: penészlik
a kút ölében bőven a moha.*

*Autón robogva könnyű kiutálni
a tájból ezt a roskatag kutat,
anakronizmus — szól a bentülő és
a róna álromantikáján elmulat.*

*Öreg parasztiok, roskatag apáim,
kiket babona s istenhit igaz,
de nektek is még élet a cselekvés,
bár nem hiviti „forradalmi láz”,*

*a munkátok ó-kutak viz-adása,
mohás mélyből — ha nyikorogva is —
de fényrehozott lényegbéli mélység:
utast, gulyát üdítő, tiszta viz.*

ZÚGJATOK TÁJAK . . .

Hahó!

Néma a táj és zúg körülöttem:
harsány-fehéren harsog a csöndben

a hó.

Be szép

e sir-süket éjben hangtalan ömlő
szemre-ható szó, szívbe-özönlő
beszéd!

Olyan

csöndes e tájban a nép is, akár a
télbe-meredt víz, torlasz-alázata

folyam?

E vélt

fajd-kakasság sose szólt teli szájjal,
mert ez a nép komor arc-borújával
fagykék szemének jégsugarával
kaszáélnék villanásával
vad lakodalmi vér-pirosával
s könnyei fekete, sós folyamával
beszélt.

Kevély

rajta a múlt, mint gallyon ökörnyál,
mely melegen-friss szélre odébbszáll —
hallgat a nép még, ám ez a csönd már

fehér. . .

Ne félj.

Ó, e megenyhült szín nem elég még?
Csak ha szavalják, teljes a békéd?
Vérpiros, éles, könnyefekete, fagykék
tónusa múltán kiderül a színekép:
fehér!

S be szép

e hajnali fényhez hangtalan ömlő
szemre-ható szó, szívet-elöntő

beszéd!

A hó

fénylik a fákon, a jégen, a parton —
zúgjakok tájak néma-rivalgón!

Hahó!

1963.